

OM MÆRKNING AF HEJRER (ARDEA CINEREA).

AF

G. RENDTORFF.

En højst interessant Fugl, som jeg i Foraaret 1910 sammen med stud. art. S. Saxtorph og stud. med. G. Begtrup mærkede over et halvt Hundrede af paa to Dage, er Hejren (*Ardea cinerea*). Den bygger som bekendt sine Reder i Kolonier i Skove nær Vand. Den Koloni, vi besøgte, og som ovennævnte Saxtorph havde vist mig, var i en mindre Egeskov med ret høje slanke Egetræer. Mellem disse voksede en Underskov af Bøgetræer, der næsten skjulte Hejrerederne neden fra, saa man daarligt kunde se dem, naar Bøgen var sprunget ud.

Vi slæbte rundt med en umaadelig Brandstige, da det vilde have været den rene Ødelæggelse for vort Tøj og vore Kræfter, om vi skulde have klatret op i alle de Træer, hvis Bark var som kalket (i hvert Fald højere oppe) af Hejrernes Ekskrementer og desuden stærkt overgroet med Mos. Selv naar vi satte Stigen til, var der ofte anselige Stykker at klatre, og de smaa Kviste, vi greb fat i, var for en stor Del raadne, antagelig paa Grund af Kalkningen. Rederne var af alle Størrelser, lige fra store Storkereder til Skovduereder.

I nogle kunde man neden* fra se Æggene gennem Reden. Desværre var de næsten alle anbragt meget yderligt oppe i Toppen, saa de tynde Grene, der bar dem, daarligt kunde bære os med, men det gik jo dog.

Kuldene var meget forskelligt udviklede. I nogle Reder var Ungerne saa store, at enkelte vovede at springe ud fra Reden. En af disse slog sig ihjel, en anden løb bort, medens en tredie blev fanget og fotograferet (se hosstaaende Fotografi), for senere at blive sat op paa en stor Gren.

I overordentlig mange af Rederne var der imidlertid endnu kun de smukke blaagrønne Æg. Seks Æg i en Rede var ingenlunde ualmindeligt, ligesom vi fandt Reder med seks store Unger. Der var paa den anden Side ogsaa Reder med kun én Unge eller ét Æg.

Ved vor Ankomst til Kolonien, som vi før havde besøgt, ledede de fleste voksne Hejrer og fløj bort. Mange blev dog liggende at ruge. De gamle udstødte de ejendommelige hæse Skrig,

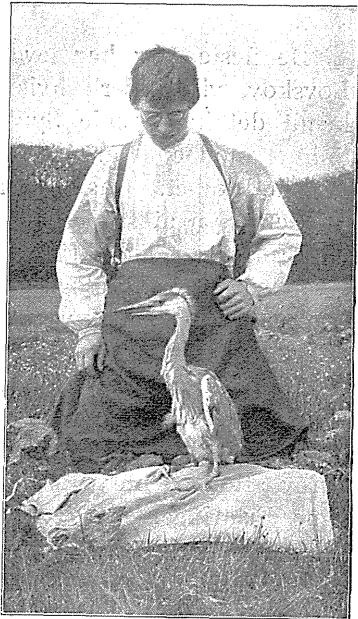
der minder om Gaaseskrig, da de fløj bort, og de forladte Unger stemte straks i med en uafbrudt Kaglen. Det lød grangiveligt som en stor Flok Sjagere.

Midt i Kolonien fandt vi flere Kragereder, der dog ikke sad nær saa højt oppe i Træerne. Medens vi mærkede, kom der stadig spejdende Hejrer flyvende ude fra Flokken ind over os. De udstødte de sædvanlige eventyrlige Skrig, ved hvilke man uvilkaarlig føler sig hensat til Døbrudscha eller et lignende Sted.

En Ting, som man særlig lægger Mærke til ved Hejreungerne, er deres stærkt gule Øjne (Iris), der meget minder om Fiskeøjne. Som allerede omtalt, satte flere af Ungerne sig kraftigt til Modværge. Naar vi arbejdede i et Træ, stod der gerne nogle i et Nabotræ og udslyngede Forbandelser mod os. Kom man saa op til disse arrige, kunde de blive saa ophidsede, at de kastede store Boller af Fiske-rester op, og samtidig oversprøjtede de hverandre, Reden, Klædet (som vi brugte til at kaste over deres Hoveder for at bringe dem til Ro) og os med deres væmmelige Kalkekskremitter.

Den sidste Aften efter endt Dagværk satte vi os ned paa Lur paa en Træstub. Vi fik da den ekstra Nydelse at se de gamle komme hjem og fodre Ungerne. Det kan nok være, der var Glæde og Vingeasken rundt om i de mange Familier, Kaglingen var næsten øredøvende.

Arbejdet med at faa fat i Ungerne og mærke dem var meget anstrengende, men til Gengæld interessant, og vi var enige om, at der sikkert ikke er nogen Jæger, der har nydt sin medbragte Mad bedre, end vi gjorde de Dage, naar vi holdt Hvil efter først at have faaet et forfriskende Bad i den nærliggende Sø.

S. Saxtorph med en omtrent flyvefærdig Hejreunge. Ringen ses om højre Ben.
17/5 10. G. Rendtorff fot.